

Η μυστική εργασία του Γεωργίου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αν θέλεις τη θεραπεία σου επιμελήσου τη συνείδηση, κάνε ό,τι σου λέει και θα βρεις ωφέλεια

Ζούσε στα χρόνια μας στην Κωνσταντινούπολη ένας νέος, που ονομαζόταν Γεώργιος, περίπου είκοσι ετών. Ήταν ωραίος στην όψη και κάπως επιδεικτικός στους τρόπους, στο βάδισμα και σ' όλη του την εμφάνιση. Γι' αυτό μερικοί που βλέπουν μόνο εξωτερικά και κατακρίνουν τους άλλους, είχαν σχηματίσει κακή ιδέα γι' αυτόν. Αυτός, λοιπόν, γνωρίστηκε με κάποιον άγιο μοναχό, που ζούσε σ' ένα από τα μοναστήρια της πόλεως. Του εμπιστεύθηκε την ψυχή του και έλαβε απ' αυτόν ένα μικρό πνευματικό κανόνα με την προτροπή να μην τον αμελήσει. Ο νέος του ζήτησε και κάποιο βιβλίο, που να αναφέρεται στη ζωή των μοναχών και την πρακτική τους άσκηση, και ο γέροντας του έδωσε το βιβλίο του αββά Μάρκου του Ασκητού «Περί του πνευματικού νόμου». Εκείνος το δέχτηκε σαν από Θεού και ελπίζοντας να καρπωθεί κάτι σπουδαίο απ' αυτό, το διάβασε ολόκληρο με πόθο και προσοχή. Απ' όλα ωφελήθηκε, αλλά τρία ιδιαιτέρως κεφάλαια έβαλε στην καρδιά του. Το ένα περιείχε αυτά τα λόγια: **Αν θέλεις τη θεραπεία σου επιμελήσου τη συνείδηση, κάνε ό,τι σου λέει και θα βρεις ωφέλεια.** Τό δεύτερο έλεγε: **Όποιος επιζητεί τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος προ της εργασίας των εντολών μοιάζει με δούλο, που μόλις τον αγόρασαν επιδιώκει αμέσως την απελευθέρωση.** Και το τρίτο: **Είναι τυφλός αυτός που κράζει και λέει: «Υιέ Δαβίδ ελέησόν με» και προσεύχεται σωματικά χωρίς να έχει ακόμη γνώση πνευματική**

. Αυτός όμως ο πρώην τυφλός, αφού άνοιξε τα μάτια του και είδε τον Κύριο, δεν τον ονομάζει πια υιό Δαβίδ αλλά τον ομολογεί Υιό Θεού και τον προσκυνεί.

Διαβάζοντάς τα αυτά ο νέος θαύμασε και θαυμάζοντας πίστεψε ότι επιμελούμενος τη συνείδηση θα βρεί ωφέλεια, με την εργασία των θείων εντολών θα κατανοήσει την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, και με τη χάρη του θα αναβλέψει νοερώς και θα δει τον Κύριο, από την αγάπη και τον πόθο του οποίου πληγώθηκε η καρδιά του και επιζητούσε με ελπίδα το πρώτο και μη φαινόμενο κάλλος.

Τίποτε άλλο δεν έκανε, όπως με βεβαίωσε με όρκο, παρά μόνο κάθε βράδυ τον μικρό εκείνο κανόνα, που του όρισε ο γέροντας και μετά κοιμόταν στο κρεβάτι του. Όταν δε η συνείδηση τον προέτρεπε: «Κάνε κι άλλες μετάνοιες, πρόσθεσε μερικούς ψαλμούς ακόμη, λέγε περισσότερες φορές το «Κύριε ελέησον» μπορείς», πρόθυμα και αδίστακτα την υπάκουε, σαν να του το έλεγε ο ίδιος ο Θεός. Από τότε ποτέ δεν κοιμήθηκε αν τον έλεγχε η συνείδηση και του έλεγε: «Γιατί δεν το έκανες αυτό;». Εκείνος λοιπόν την ακολουθούσε πιστά και εκείνη μέρα με τη μέρα πρόσθετε νέες εντολές. Έτσι σε λίγο καιρό αυξήθηκε πολύ η εσπερινή του ακολουθία.

Την ημέρα διηύθυνε τον οίκο ενός πατρικίου στου οποίου το παλάτι πήγαινε κάθε πρωί φροντίζοντας για τα προς το ζην αναγκαία. Έτσι κανείς δεν γνώριζε τη μυστική του εργασία. Αυτός όμως κάθε βράδυ έκανε όλο και περισσότερες μετάνοιες πέφτοντας με το πρόσωπο στη γη, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Όταν στεκόταν σε προσευχή είχε τα πόδια ενωμένα μεταξύ τους και αμετακίνητα. Διάβαζε με πόνο, με στεναγμούς και δάκρυα προσευχές προς τη Θεοτόκο. Πρόσπεφτε στα άχραντα πόδια του Κυρίου σαν να τον έβλεπε παρόντα σωματικά και σαν τυφλός του ζητούσε να τον ελεήσει για ν' αναβλέψει ψυχικά. Και καθώς η προσευχή αύξανε κάθε βράδυ, διαρκούσε μέχρι τα μεσάνυχτα, χωρίς αυτός καθόλου να ραθυμεί ή να χαλαρώνει την προσοχή του κατά τη διάρκειά της. Κανένα μέλος του σώματός του δεν σάλευε τελείως, ούτε τα μάτια του έστρεφαν δεξιά-αριστερά ή πάνω, αλλά στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα ή σαν ασώματος.

Κάποια νύχτα λοιπόν, που έλεγε το «Ο Θεός ιλαστήτι μοι τω αμαρτωλώ» με τον νου μάλλον παρά με τα χείλη, φάνηκε ξαφνικά από ψηλά πλούσια θεία έλαμψη και γέμισε όλος ο τόπος. Μόλις έγινε αυτό, ο νέος δεν καταλάβαινε πια αν βρισκόταν μέσα σε σπίτι και κάτω από στέγη. Φως μόνο έβλεπε παντού και δεν αισθανόταν καν αν πατούσε στη γη, αλλ' ούτε φοβόταν μήπως πέσει. Δεν σκεπτόταν καθόλου τον κόσμο ούτε του άγγιζε τον λογισμό τίποτε απ' όσα πειράζουν τους ανθρώπους που φορούν σάρκα. Ήταν όλος μέσα σ' ένα άυλο φως και νόμιζε πως έγινε κι ο ίδιος φως. Λησμόνησε όλο τον κόσμο, ενώ πλημμύρισε από δάκρυα ανέκφραστης χαράς και αγαλλιάσεως. Έπειτα ο νους του ανέβηκε στον ουρανό και είδε άλλο

φως λαμπρότερο απ' το πρώτο. Κοντά σ' αυτό το φως βλέπει με έκπληξη να στέκεται εκείνος ο άγιος και ισάγγελος γέροντας, που του έδωσε τον κανόνα και το βιβλίο.

Ακούγοντάς το εγώ αυτό, σκέφτηκα ότι η πρεσβεία του αγίου εκείνου είχε συνεργήσει πολύ, ώστε να αξιωθεί ο νέος τέτοιας ελλάμψεως και ότι έτσι τα οικονόμησε ο Θεός για να του φανερώσει σε ποιό ύψος αρετής είχε φθάσει ο άγιος γέροντάς του.

Όταν πέρασε η θεωρία και ήρθε πάλιν στον εαυτό του, τον συνείχε χαρά και έκπληξη και δάκρυα ανέβλυζαν από την καρδιά του γεμάτα γλυκύτητα. Τέλος ξάπλωσε στο κρεβάτι του, ενώ εκείνη την ώρα λάλησε ο πετεινός φανερώνοντας ότι είναι μεσάνυχτα. Μετά από λίγο εκκλησίες σήμαναν τον Όρθρο. Κι αυτός σηκώθηκε να ψάλλει κατά τη συνήθειά του, χωρίς να έχει ούτε καν έννοια για ύπνο εκείνη τη νύχτα.

Αυτά έγιναν με τη θέληση και την απόλυτη κρίση του Θεού, χωρίς ο νέος να κάνει τίποτα περισσότερο, παρά μόνο όσα ακούσατε, με ορθή πίστη και αδίστακτη ελπίδα. Ας μην πει λοιπόν κανείς ότι έπραξε αυτά δοκιμαστικώς. Κάτι τέτοιο ούτε καν από το λογισμό του πέρασε -γιατί αυτός που δοκιμάζει και εκπειράζει, πίστη δεν έχει αποκτήσει- αλλά απορρίπτοντας κάθε άλλη εμπαθή και φιλήδονη έννοια φρόντιζε, όπως με βεβαίωνε, μόνο για όσα του έλεγε η συνείδηση, ώστε ήταν σαν νεκρός για τα αισθητά πράγματα του βίου κι ούτε καν την τροφή και το νερό επιζητούσε συχνά και ενήδονα.

Αγίου Συμεών του νέου θεολόγου

Πηγή: xristianos.gr